

SZÉKESEFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

45. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Allitsunk dologházat.

Jelen időben az utazás — megyénk, de országunk területén is a mily fájdalmas érzést kelt, ép oly bátoratlan. Az országutak mintegy megnépesülnek a sok vándorlótól, a sok csavargótól, a sok kéregetőtől. Vagy dolog hiány, vagy dologkerülés, vagy hiábakönyörgés alamizsnáért, rablásra készítik azt, kinek „ágya a föld, takarója az ég boltozata.”

Az utonállás egész vakmerőségig halad, s ezen veszedelem ép a legszegényebb sorsu népet sújtja, mert az utonállók „kapcza betyárok,” kik a legundokabb gyávaságból a védtelen szegény egyes utasokat támadják meg. — Több példát is hozhatnánk fel ezen dologkerülő csavargók által, leginkább szegény, védtelen, kenyeret után járó népen elkövetett támadások, rablások, sőt néha gyilkosságokból. Ezek azonban, különösen azok, melyek a megye határain jelenben vagy multban elkövetettek, e lap, másutt elkövetettek pedig országos lapjaink hasábjain már, szomorú megjegyzések kíséretében — közöltetvén, jelenleg itt mellőzendőnek tartjuk őket s elég ha figyelmeztetésül most csak rájuk utalunk. A legközelebbi napokból néhány példát azonban, melyek e lap hasábjain is közölve voltak, idézünk: L—ből utazik egy szegény izraelita A—ra, az uton megtámadják és kirabolják. Ugyan e városból egy kőműves mester munkára ment P—ra, az uton megtámadják, kevés kenyerét elveszik s nagy botot adnak számára, így szólva: „vidd ez a kenyered.” Ugyan e városból P—ára utaztában kiraboltak egy szegény napszámos embert. Egy kis területől ennyi rablás,

több mint sok. — Hát a sok kéregető! Meg kell róni a miniszteriumnak azon téves eljárását, hogy nem tekinti a jelenlegi inséget — igen hihető téves véleményezés folytán kiadja az „egyeseknek” a kéregetési engedélyt, s ezek kevés kivétellel igen gyakori esetben, a kiadott engedély örve alatt — kezükben a menedék-levéllel oly csalást visznek véghez, mely példátlan, a zsarolásban pedig határt nem ismernek; úgy, hogy ha valamely községet megver a sors egy ilyen látogatóval, valóságos hadi zsarolást szenved e község.

Hogy a nyomor enyhüljön, hogy a biztonság helyreálljon, hogy a különben jótéteményre kész szív ne fásuljon el, tenni kell valamit. Életbe kell léptetni oly intézményt, mely a feltett czélnak minden tekintetben megfeleljen, mely az emberi érzelmekkel, a humanitással egyezik, mely e mellett a munkaképes dologkerülőkből, még hasznos polgárokat is képezhet.

Erre nem alkalmasok a börtönök, mert azok mostani rendszer mellett, a magasb, a humanitással egyező büntetőjogi fogalomnak, hogy az elesett bűnösökből jóra való, hasznos és munkás polgárokat képezzenek, hogy a bűnöst ne csak sújtsák, hanem azt az igaz utra vezessék, azt jóra képezzék, jövendő pályájára átalakítsák — meg nem felelnek, a börtönök jelenlegi alakjukban inkább bűnbarlangok, melyek a javítás magas eszméjének korántsem felelnek meg; mint javítóházak, honnét (t. i. börtönökből) a bűnös sokszor a rosszra még inkább kiképezve jön ki, a helyett, hogy megjavult volna.

Ezen veszély elhárítására nem elégséges rend-

őrségünk, mert az kevés számú és még nem eléggé szervezett.

Ezen a társadalmat sújtó betegséget dologház felállítása gyógyítja gyökeresen, hol az, ki munkára rest s a helyett csavarog, munkára kényszerítetnének, ki pedig még jártassággal nem bír, bizonyos foglalkozásra tanítatnék.

Ezáltal sok szerencsétlen, bűnbe sodort ember megmentetnék az elvesztéstől, a munkálkodási kedv terjesztetnék, s a mi legfőbb, az általános nagy nyomor enyhülést nyerne.

A t. közönség előtt a csavargók és kéregetők stb. czimű madarak annyira rettegettek, hogy ettől való megszabadulásért a legnagyobb örömmel adóznék. Minden erejüket készek megfeszíteni egyesek, úgy mint a községek, hogy a megye felállithasson egy dologházat.

Kisértse meg e tekintetben a hatóság az intézkedést, adjon ki felhívást, meg fogja látni mily vizsgálgra talál szava, s mint gyűl össze rövid idő alatt a kívánt összeg.

Dologházat kell állítani, mert „alkalom szüli a rosszat,” el kell venni az alkalmat, így megszűnik az okozat, nem lévén többé ok.

Szívemből óhajtom, hogy a dologházat illető szavam, ne legyen kiáltó szó, mely elhangzik a pusztaiban*).

Vasadi Balogh Lajos.

*) E tárgyra még visszatérünk s ez iránt legközelebb saját nézetünket is elmondjuk; miután e kérdés szellőztetését fontosnak találjuk. Szerk.

TÁRGZA.

R ó z s a.

— Novella. —

Láng Sándortól.

(Vége.)

Devecseri örömben sietett távozni, az ajtó helyett egy nagy álló tükrön akart kimenni, Rózsa azonban rögtön észrevette zavarát, s a boldog menekülőt az ajtó nyíláshoz vezette.

A mint kiért a szobából, könnyebbülve fellelegzett; azután lakására sietett, — fáradtan dőlt egy pamlagra, mint a színész valami nehéz szerep eljátszása után. Alig nyújtózkodott végig a pamlagon, midőn szobájának ajtaja hirtelen nagy robajjal feltárult s azon egy divatos külsejű ifju berohant.

Az ifju, kit Kondor Bélának nevezünk, régi ismerőse volt Devecserinek. 24 éves lehetett, jókedvű, vig fu. Sikerült regényes kalandjairól és sok adósságairól ismeretes volt.

Valahányszor Devecserivel találkozott, nem mulasztotta elbeszélni újabb kalandjait és hódításait; mily új ismeretségeket kötött szökékekkel, barnákkal, vagy vöröshajuakkal. Neki mindegy volt, minden csinos arc megnyerte tetszését, s mindjárt udvarolt. Akár elfogadták hódolatát, akár nem, nem törődött vele. Napoleon sem győzött mindig, így szokta magát vigasztalni olykor, ha hódolatát visszautasították.

Mint mindig, úgy most is mesészerű kalandjait egész nyíltsággal regélte el.

Devecseri vállat vont s közönnnyel hallgatá végig barátját. Midőn ez bevégezte beszédét úgy odavetöleg kérdezte:

— Ismered azt a gyönyörű fekete angyalt, ki a parkban egy éltes ural szokott sétálni?

— Igen, igen! Tudod, hogy én látásból a fél világot ismerem. Gyönyörű nő, valóságos angyal.

— No hát tudd meg, hogy ma ott voltam nála és délután megint meglátogatom.

Kondor Béla fejét rázta.

— Nem hiszem.

— Nem? — kérdé Devecseri szinte megbánódva, azután folytató: — Mindjárt nem fogsz két kedni. Hanem előbb igérd meg, hogy a mit elbeszéllek, abból egy hangot sem mondasz el soha; mert ezáltal egy család jó hírneve lenne kockáztatva.

— Igérem, hogy néma leszek.

— Tehát akkor beavatlak az egész dologba. Igéretedre azonban még egyszer figyelmeztetlek.

Kondor Béla kíváncsian várta a következőket. Barátja izgatottan adta elő mai kalandját.

— Mily ügyesen félrevezetik férjeiket az asszonyok, — szólt felkaczagva Kondor Béla. — Barátom! — folytató tovább, — sok szerencsét kívánok kalandodhoz, s gratulálok, hogy ily szép rokonságban keveredtél. . . . De most jöjj velem ebédelni, már fél kettőre jár az idő. A sok szerelmi kaland referálása közben majdnem megfeledkezünk az ebédéről. Pedig nemcsak szerelemmel él az ember, hanem kenyérral is.

A két ifju karöltve távozott a vendéglőbe.

Délután négy óra tájban Devecseri sietett fel-

használni a meghívást. Szirmaiek nagy előzékenység-gel fogadták.

Másfél órát töltének el együtt, mely történetüket nem érdeklő társalgással foly le. Azután a férj engedelmével az ál sógor karjára füzé a szép menyecskét és sétálni mentek.

Mig ők kellemes beszélgetésben töltötték el az időt, azalatt Kondor Béla arról gondolkodott, nem lenne e jó Devecserit a nyeregéből kiűzni. A mint így tündökött, a napsugár átszötte fák lombjai alatt, épen mellette sétáltak el.

Béla szíve ezerféle érzelemtől dagadott, midőn barátja karján látta elbéggni Rózstát, meglepetve nézett utánuk, s egy eszme támadt agyában.

— Hátha én is kiadnám magam Rózsa bátyjának? Talán sikerülne e csel által közelébe jutni.

A terv valóban nagyon csalogató volt. Minél tovább foglalkozott vele, annál inkább kedvet kapott e tréfás kalandra. Mint aféle kalandhajhász ember, nem sokat fontolgatott, hanem lakására sietett, s egy plaidet vállára dobva, azután egy utazó táskát kezébe véve nagy bátran elindult.

Szirmai föl s alá járt a szobában, midőn egyszer csak kopogtak az ajtón.

Az ajtó felnyilt s Kondor Béla lépett be. Egy ugrással Szirmai nyakába borult és hevesen átölelte. Szirmai az ölelő karokból nagy nehezen kibontakozva, meglepetve lépett hátra, de mielőtt ismét szóhoz juthatott volna, Béla megragadta kezét s derekasan megrázta.

— Uram . . . szólt bámulva Szirmai, — mivel szolgálhatok? És kihez van szerencsém?

— Én vagyok! Önnek sógora.

Nyilt levél dr. Seidel Pál urhoz.

Midőn a lapok hasábjain először olvastam, hogy nevelési lapunk is lesz, szívem feldobogott részint azért, hogy nevelési lapunk is lesz, részint azért, hogy Fejérvár és Fejérmegye annyira haladt, miszerint három lap is megél körében, s megvallom mohón nyultam a mutatószámhoz; de mily nagy volt ámulatom, midőn olvastam, hogy Seidel Pál ur „Nevelészet” a katólikus vallás szellemében lesz szerkesztve. Ánultam pedig nem azért, mintha a katólikus vallás szelleme döbbszett volna meg, mert hiszen tudom, hogy a keresztény vallás szelleme a szeretet, t. i. szeresd Istent mindenek fölött, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat; de ámultam azért, hogy egy ily szűk térre szorított szerkesztő, a kinek feladata volna az értelmiséget maga köré gyűjteni, mondhatom csábítani: a felekezetiesség most már divatból kimenni készül palástjába burkolózik s az alól hirdeti, hogy lapjára elő ne fizessenek a más vallásfelekezettiek, mert az katólikus szellemben lesz szerkesztve; ámultam azért is, mert nem tudtam s tudom elképzelni, hogyan lehet egy nevelési lapot valamely felekezet szellemében vezetni. A nevelés feladata becületos, erkölcsös embereket, hasznos polgárokat, jó hazafiakat képezni s ide törekszik minden vallásfelekezet nevelési rendszere, és ha ide törekszik dr. Seidel Pál ur is, akkor fölösleges, sőt káros a felekezetiesség, ha pedig nem ide törekszik: nem tudom elképzelni „Nevelészet” szellemét. Ezek után kérdem dr. Seidel Pál urtól, reményli-e, hogy a más felekezeti tanítók és lelkészek sietni fognak lapjára előfizetni? és ha nem reményli: akkor reményli-e, hogy lapjának mégis lesz annyi előfizetője, hogy fenttarthatja magát? Vix crediderim! Vagy ha azt akarta dr. Seidel Pál ur, hogy más felekezeti ne is olvassa az „Nevelészet”: akkor jobban cselekszik, ha mutatószámát itt helyben csupán csak a katólikus politikai casinónak és vidéken egyedül a pátkai plebánus urnak küldi meg. Adja Isten, hogy lapja a felekezetiesség szűk korlátai közt is szabadon mozogjon, mert mint magyar és hazafi örömmel üdvözlöm a művelődést, szellemi haladást bármely hitfelekezettől; de az ellenkezőt megjósolni, ahhoz sem valami rendkívüli jóstehetség kívántatik.

Egy protestáns.

Közegészségügy.

— Czáfolat. —

Multkori válaszómban tekintetes dr. Schaller János urral a vitát befejeztemek nyilvánítottam; jelenleg sem saját védelmemre, hanem az e lap olvasóinak tájékozása végett szólok fel, mert utolsó cikkében tévedése a tudomány alapján adja elő, és találkozhatsz némelyek, kik orvosi rangja által elcsábítva hitelt adnak valótlan állításainak.

Dr. Schaller ur hatósági rendelet folytán az árnyékszékbe öntött vasgálicznak tulajdonítja azon szerencsétlenek halálát, kik a Semsey ház ürgödörében megfuladtak, pedig minden iskolásgyermek tudja, hogy a vasgálicz teljesen ártalmatlan és szagtalan szer, mely mérges gázokat sem magában, sem más anyagokkal vegyítve nem fejleszt, sőt ellenkezőleg a rothadást és

a vele járó veszélyes kipárolgásokat meggátolja, úgy hogy a tudomány alapján azt merem állítani, hogyha azon ürgödörben elegendő mennyiségű vasgálicz vagy más hasonló szer öntetett volna, azon három emberélet áldozatul nem esik. Az sem áll, hogy a vasgálicz a gyógyszerkönyvben keresztel van jegyezve, és hogy azt a gyógyszerészeknek orvosi rendelet nélkül kiszolgáltatni nem szabad.

Hogy dr. Schaller ur logikáját kellő világításba helyezzem, elősorolom azon okokat, melyekre a vasgálicz ellen emelt meglepő vádját alapítja. 1) Mert két mester, de nem ám a tudomány mesterei, hanem a házmester és gyepmester úgy adták elő; ezek előtte több tekintéllyel bírnak, mint a tudósok. 2) Mert az ürgödörbe tartott égő gyertya elaludt; e szerint szőlősgazdáink a pinczékben is vasgáliczot rejtgetnek, mert borforrás alatt az égő gyertya ott is elalszik. 3) Mert az udvarban némelyek elájultak, mintha valamely büztől vasgálicz nélkül nem lehetne elájulni; az én szobámban sincsen vasgálicz, mégis majdnem elájultam ámulatomban, midőn dr. Schaller ur vegytani fejtéteit olvastam.

Azon szomorú eseményt korántsem a vasgálicz idézte elő, hanem következőkép jött létre. A nitrogéntartalmú anyagok, melynek az emberi ürületek is, rothadásánál mérges hatású légnemek, különösen ammoniak és kénhidrogén gáz fejlődnek ki, a szóban levő ürgödör igen sok ürületet tartalmazván, ezen veszélyes gázok oly nagy mennyiségben voltak jelen, hogy a minden elővigyázat nélkül leszállók azonnal megfuladtak. Mind az égéshez, mind a lélegzéshez az éleny jelenléte szükséges, azon légkör, melyben az égő gyertya elalszik lélegzésre sem alkalmas; ha az illetők égő gyertyával kísérletet tettek volna, és annak elalvása esetén az ártalmas gázokat czélszerű szerrel alkalmazása által megsemmisítik, a szomorú eset be nem állott volna. Ilyen szerencsétlenségek a vasgálicz alkalmazása előtt is fordultak elő, melyekről azonban mint látszik dr. Schaller urnak tudomása nincsen.

Dr. Schaller ur cikkeinek állandó rovatát képezik a Bajzáth és Fanta-házaknak szerinte büzös és botránysos kifolyásai; mindenki, kinek érzeit az áskálódási viszketeg el nem homályosította, meggyőződhetik, hogy azon házakból csak a házban elhasznált, büznélküli víz folyik ki, épen úgy, mint a dr. Schaller-házból és a belváros többi házaiból; tisztaság tekintetéből igen kívánatos volna, hogy ezen nyitott kifolyások ne létezenek, de még az utcák alagsatornázása létre nem jön, azokat eltüntetni nem lehet.

Miután nem hihetem, hogy dr. Schaller ur mindcizeket nem tudná; miután azt írja, hogy a magas kormány rendeleteit felülvizsgálni nem szabad, és mégis folytonosan izgat a kormány és hatóság ellen; miután cikkeiben számos ellentét és sok eszmezet fordul elő, azt kell föltennem, hogy hallucinál.

Dr. Schaller ur a magas kormányhoz intézi cikkeiket; szerencse, hogy a kormány nem olvassa el azokat, különben újra az egyetemre küldené vegytant tanulni *).

Dr. Fanta Adolf, főorvos.

* Jelen czáfolatot, mint választ dr. Schaller ur e tárgyú közleményére közöljük, a vita további folytatását azonban, lapunk szűkterete miatt, miután az inkább szakközlönyök körébe vagy s többé lapunk hasábjain helyt nem is foglalhat — ezennel bezárjuk. Szerk.

Hatósági élet.

Szab. kir. Székesfejérvár városának f. hó 13-án tartott rendes havi közgyűlése.

(Vége.)

Novák Kálmán polgármester, mint a főrealanoda ügyében a miniszteriumhoz menesztett küldöttség elnöke jelenti, hogy a miniszter, miután a jelen évi költségvetésben oly alappal nem rendelkezik, mely által a küldöttség kérelmét teljesíthetné, azon választ adá, hogy ezuttal a segélyezést nem eszközölheti.

Az árvaházi igazgató tanács alakulása tárgyában benyújtott hivatalos jelentése Novák Kálmának, azon hozzáadással vétetett tudomásul, hogy az ügyek vezetésére egy hattagu bizottság nevezteteti ki.

A városi aggitmentet tetőzetének helyreállítását — a bizottsági gyűlés — a városi tanács véleménye folytán elrendelte.

A tanács véleménye folytán, a felsővárosi plebánia épületben készíteni kérelmezett belső ablak — záródeszkázat — készítése, részben elrendeltetett.

Olvastatott a városi tanács jelentése, az 1873 ik évi községi pótdóiban 35,201 frt. 8 kr., csőszdíjban 2066 frt. 54 kr., úgy sárvízi költségekben 337 frt. 35 kr-nak beutalványozása érdemében, — mely tudomásul vétetett.

A tanács előterjeszté, hogy néhai Bauer György által a városnál elhelyezett két rendbeli tőke felmondattott. A felmondás elfogadtattott.

A kórház és szegényügyi bizottmány, a betegintézetit élelmezés és egyéb ellátásra vonatkozó árszabályzatot betérjesztetvén, tudomásul vétetett.

A téli tornászati alkalmas helyiségű — a tanács véleményezése folytán — miután a realanoda épületében levő helyiségek a tornászatra alkalmatlanok — a Prohászka László házában levő helyiség bérbévétele rendeltetett el.

Orsonics Vilmos, volt városi irnoknak segélyezés iránt benyújtott folyamodványa, miután folyamodó az aggitmentetben van s gyermekeiről is gondoskodva van, figyelembe nem vétetett.

A tanács vélemény, melylyel az emésztő gödröknek büzmentes gépezettel leendő tisztítására vonatkozó díjszabályzatot betérjeszté — elfogadtattott.

A tanács vélemény folytán, Bató Márton főrealanodai házfelügyelőnek fizetés felemelés iránt benyújtott folyamodványára, 100 frt. fizetés emelés megadtott.

Az alsóvárosi szerűk — a tanács véleménye folytán — csak egy évre adatnak berbe. — Több tárgy nem levén a gyűlés feloszlott.

Hirdetmény. Székesfejérvár sz. kir. város kórházi és szegényügyi bizottmánya részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint a városi aggitmentet tetőzetit gondozottak, valamint a rendőri foglyok és tolonczok élelmezéséhez megkivántató nyers anyagok és kenyér szállítása külön-külön, jövő 1874. évi január hó 1 től kezdve, egy évre, nyilvános árverés útján, haszonbérbe fognak adatni, mely árlejtés határidejűl f. 1873. évi november hó 3 ik napjának reggeli 10 órája, a városi házi nagyteremben, tüzetik ki, hol megtartandó árlejtésre vállalkozni kívánók meghivatnak. Az árlejtési előleges feltételek a városi számve-

— Talán tévedni tetszik! — mondá, kissé kedvetlenül.

— Én Holzbrenner Lajos vagyok . . . Rózsa bátyja. . . . Önnek sógora.

— Holzbrenner Lajos? — kiáltá Szirmai bámulattal, mozdulatlanul állva, azután megsimítá homlokát, mintha megakarna győződni, ha nam álmodik-e.

— Az ám, Holzbrenner Lajos; válaszolt phlegmával Béla, ezzel az utitáskát és plaidet egy székre dobva, leült a divánra és kényelmesen elnyújtózkodott, egy szivart vett elő és rágyújtott.

Szirmai mozdulatlanul állva, szóltanul bámulta Bélát.

— Apropos, — szakítá meg az utóbbi a csendet hol van nővérem, Rózsa?

Erre Szirmai felocsudott, mereven nézve Béla szeméi közé, mondá:

— De uram, . . .

— Csak bizalmasan sógornak hívjon, kedves sógor. — Veté közébe Kondor Béla.

— De hát hisz alig egy félórája annak, hogy Lajos sógorom itt volt.

— De megengedjen sógorkám, az lehetetlen . . . én nem voltam itt előbb, hisz e perczen érkeztem meg a Kisfaludi gőzösn.

— De megbocsáson uram, én bámulom önt, és kezdem a dolgot nem érteni; mert Lajos sógorom itt volt már.

— Kedves sógor, ön úgy látszik, hogy csalódásban van.

— Az meglehet, mert én sem őt, sem önt nem ismerem, s így nem tudhatom, hogy melyik a valódi sógor.

— Tessék elhinni, hogy én Holzbrenner Lajos, bécsi jogász vagyok. Hát nem vagyok-e önnek sógora? Nem vette-e ön feleségül nővéremet, Rózstát?

— Kérem, szólt kapacitálódva Szirmai — elhiszem, csak ne tessék disputálni. Tehát ha ön valódi sógor, akkor az a másik sógor engem megcsalt.

— Melyik másik sógor? — kérdé együgyű arcot vágva Kondor Béla.

— Az a másik, ki ön előtt volt itt, s elment nőmmel sétálni.

— Szeretném látni azt, a ki nevem alatt, helyettem szerepel. Hová mentek sétálni?

— A parkba.

Alig ejté ki Szirmai e szavat, Kondor Béla felugrott, s bucsuvétel nélkül kirohant az ajtón, mint a kit kergetnek. Azután kiment egyenesen a Balaton partjára.

Különféle vendégcsoportok váraoztak a gőzös megérkezétre, s midőn a „Kisfaludy” kikötött, hangos „éljen!” nel üdvözlék.

Az ujonnan érkezett vendégek partra szálltak s az utasok tarka tömkelegéből egy választékos külsejű mintegy 30 éves férfiú vált ki.

E férfiú volt Rózsa bátyja: Holzbrenner Lajos. Gyors léptekkel tartott ama ház felé, hol Szirmai lakott.

Szirmainak a dolog nem igen tetszett, épen szemrehányásokat tett magának, hogy miért eresztette el nejét, midőn az ajtó feltárult és Lajos az igazi sógor belépett. Szirmai bizalmatlanul bámult a belépőre és durva nyers hangon így fogadá:

— Ki ön, uram? Mit akar? Kit keres?

— Én Szirmai Kálmán urat keresem.

. . . . Uram . . . kiáltá fuldokolva a méregtől Szirmai, ki ön? és mit akar velem?

— Én önt és nővéremet meglátogatni jöttem Pestről; én Lajos vagyok.

— Micsoda Lajos? — kérdé a dühtől reszketve Szirmai.

— Holzbrenner Lajos.

Szirmai összeborzadt. Első perczen iszonyu düht, kétségbeesett vad gyűlölséget érzett szívében; aztán fenyegető állást vett magának és sógorát így fogtán:

— Ön egy nyomorult kalandor! egy szemtelen ember! Azt hiszi, bolondok házában van? Takarodjék szemem elől, mert kidobatom.

Lajos mélyen serte volt e durva fogadtatás által által, s minden további értekezlet fonalát azzal metszé át, hogy vette kalapját, s szó nélkül távozott.

Szirmai nagyon fel volt izgatva. Azt hitte, hogy az ördögök üzik vele pokoli játékukat. Az ablakhoz rohant s öklével beüté. Nehány perczig a beütött ablaknál állott ég felé meredt hájjakkal és veritéktől gyöngyöző homlokkal. A düh, féltékenység és kétségbeesés marcangolták belsejét.

Egész valójában megrendülve, néhány perczig önkivületi állapotban volt; később midőn összeszedte minden erejét, tájtékoz ajakkal, dühtől remegő hangon boszut esküdött.

— Hah! kik azok, kik ily rut játékot üznek velem, s ki az a nyomorult, ki nőmet elcsábította? Esküszöm, hogy e nyomorultnak, bolbogságom elrablójának, vérrel mosom kezeimet!

Mig ezen szavakat tájtékoz ajakkal elmondá, szeméi dühtől szikráztak s termete felmagasult; kalapját szemére huzva, óriási léptekkel sietett a sétányra.